

EXHIBIT C

May 20, 2015

Translator's Certification

We, the undersigned, Legal Translations Ltd. submit this affidavit pursuant to NY CPLR 2101(b) to confirm that the attached English translation is a true, accurate translation of the Hebrew document listed below:

1. We provide professional legal translation services.
2. The translators associated with the company have been admitted to the Israel bar, are fluent in both English and Hebrew and specialize in legal translation.
3. The English translation of the following document was made by a translator affiliated with the company, and fairly represents the original text in Hebrew, to the best of the translator's professional knowledge:
  - May 12, 2015 verdict (14-page original attached hereto as Annex A; 14-page translation attached hereto as Annex B).

LEGAL TRANSLATIONS LTD.
Nacomi Shenkar
P.C. NO. 51-376586-7

Legal Translations Ltd.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

לפני: כב' השופט, דר' עודד מודריק, סגן נשיא

בענין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד רחלי חזן –פלדמן ועו"ד נאוה שילר

נגד

יאשיהו יוסף פינטו
ע"י עו"ד איל רוזובסקי, עו"ד צבי קלנג ועו"ד בת חן ליפסקי

גזר דין

הנאשם, יאשיהו יוסף פינטו (להלן: "הנאשם" או "הרב פינטו") נותן את הדין לפי הודאתו, בעבירות של מתן שוחד, הצעת שוחד ושיבוש מהלכי משפט.

קיצור מעשה

הנאשם, אדם כבן 42 שנים, עומד מזה שנים בראש הפעילות התורנית של עמותת "שובה ישראל". בפעילותו צבר את אמונם והיה למושא הערצתם של רבים, בארץ ובחו"ל. אנשי עסקים, משרתי ציבור, נבחרי ציבור, ידוענים ופשוטי עם מכל שכבות הציבור שיחרו לפתחו. הוא היה להם לרב ומנהיג.

פרשת #חזון ישעיה#

בקיץ 2011 נודע לנאשם כי התעורר חשד לביצוע מעשים פליליים נגד אברהם ישראל שעמד בראש עמותת "חזון ישעיה" עתירת הנכסים שעסקה בפעילות צדקה וחסד (להלן: "חזון ישעיה" או: "העמותה"). ישראל ביקש סיוע מן הנאשם וזה נאות לסייע. ישראל העביר לידי הנאשם את השליטה בפועל וניהול הפעילות של חזון ישעיה וכן העביר 1.2 מיליון דולר מכספי עמותת ידידי חזון ישעיה בארה"ב לחשבון של גבי דבורה רבקה פינטו, רעיית הרב פינטו. בני הזוג פינטו עשו בכספים הללו שימוש למטרות שונות לרבות שימוש פרטי.

בראשית 2012 נודע לנאשם שמשטרת ישראל מקיימת חקירה סמויה בפרשת חזון ישעיה. הוא חשש מתוצאות החקירה וכן חשש שגורמים שונים מקרב חברי עמותת חזון ישעיה עלולים להתלונן ולשתף את המשטרה במידע שברשותם. על כן, לצד מידע שהחל לאסוף על החקירה ודרכיה, על החוקרים ועל קציני משטרה שונים, פעל בשיתוף עם רעייתו, כדי להשפיע על החקירה ולשבש אותה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

הנאשם הפעיל, במישרין או בעקיפין, לחץ על מורי בנק ושלדון ריץ שפעלו במסגרת העמותה, לחזור בהם מתלונותיהם כלפי אברהם ישראל ואף להפסיק לפעול במסגרת העמותה כליל. הפעלת הלחץ נעשתה בדרכים שונות וביניהן איום בהכרזת "דין רודף"¹.

במרץ 2012, לקראת תחילתה של חקירה משטרתית גלויה בפרשת חזון ישעיה, פעל הנאשם, בעצה אחת עם אשתו ועם אברהם ישראל כדי להשפיע על דוד סימנטוב שהיה פעיל בעמותה. השלושה נסְפְּמו להעביר סך 150,000 ש"ח מחשבונה של דבורה פינטו בארה"ב לחשבוננו של סימנטוב על מנת שהלה יכיר להם תודה ויימנע משיתוף פעולה עם החוקרים. כך היה. הכסף הועבר; סימנטוב סכר את פיו ולשונו בחקירה.

הצעת שוחד ומתן שוחד לתנ"ץ ברכה

תת ניצב (תנ"ץ) אפרים ברכה שירת כקצין בכיר מאד באגף החקירות של המשטרה. בשנת 2007 החל לפקוד כיהודי דתי את חצרו של הרב פינטו, ועשהו לרבו. נוצרו בין השניים קשרי היכרות וידידות. לקראת פתיחת החקירה הגלויה בפרשת חזון ישעיה, גמלה בלבו של הנאשם החלטה לנצל את קשריו והיכרותו עם ברכה על מנת לדלות ממנו פרטים אודות החקירה. בפברואר 2012 הוא הציע לברכה לקבל ממנו שי אישי – תפילין שהיו בשימוש הרב. ברכה סירב לקבל את הפריט בלי תמורה. הנאשם הבין את משמעות נתינת מתת לקצין משטרה והסכים לקבל מידו של ברכה תמורה על פי מחירם של תפילין חדשים.

ברכה לא מסר לנאשם פרטים על החקירה בנימוק שהוא אינו מיודע בעניין הפרטים הללו. לפיכך החליט הנאשם להעניק לברכה מתת כספי בהיקף נכבד במגמה להתגבר על החסמים שהיו לו בהקשר למסירת מידע חסוי על פרטי החקירה בנוגע לרב ואשתו.

ביום 19.8.2012 שעה שברכה ביקר את הרב פינטו ביחידת האורחים (סוויטה) במלון הילטון בתל אביב, הציע האחרון לברכה לקבל ממנו \$200,000 כמתנה, בתקווה שמתנה בהיקף כזה תגרום לברכה לשתף פעולה ולמסור לנאשם פרטים שונים על החקירה. ברכה סירב לקבל את השי. הנאשם אמר שהמתת יימסר לאשתו של ברכה.

לאחר כעשרה ימים, ביום 27.8.2012, דיווח ברכה את דבר הצעת השוחד לממונים עליו. מכאן

¹ רודף הוא זה שעומד להרוג את חברו. על פי ההלכה, מצווה על המותקף לעמוד ולהתגונן כדי להציל את חייו. לא רק המותקף צריך להתגונן, אלא כל אדם שרואה את הרודף עומד להרוג את חברו, חייב לעשות הכל כדי למנוע ממנו להרוג. ואם אין דרך אחרת למנוע את הפגיעה במותקף מצווה על כל אחד לפגוע ברודף, ואפילו על ידי פעולה שעלולה לגרום למות הרודף [רמב"ם, משנה תורה, הלכות רוצח ושמירת נפש פרק א].

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

ואילך הודרכו פעולותיו, לרבות פעולות אשתו (ראו להלן), בידי גורמי המשטרה ומהלך הדברים בהמשך אף תועד.

הנאשם ערך ניסיון נוסף לדלות מידע חשוב מברכה בפגישה ביום 1.9.2012 בסוויטת האורחים במלון הילטון. גם אז הוצע הסך של \$200,000 אולם ברכה לא נאות למסור דבר. הנאשם מסר לברכה שברצונו לקיים פגישה עם אשתו של ברכה בנוכחות גבי פינטו.

פגישה בין גבי פינטו לגבי ברכה נערכה במלון הילטון בתל אביב ביום 13.9.2012. בפגישה מסרה הראשונה לאחרונה מעטפה ובה 100,000 פרנקים שוויצרים (שוויים בעת ההיא 422,300 ש"ח) ואגב כך ציינה את אהבתו הגדולה של הרב את תנ"ך ברכה. משך כחודש ימים לאחר מכן הוסיף הנאשם וביקש לקבל מברכה פרטי מידע הנוגעים לו בפרשת חזון ישעיה.

ביום 11.10.2012 הוזמנו הנאשם ואשתו לחקירה. משנמסרה להם ההודעה התקשרו לברכה בניסיון לברר את פשר הזימון. משהחלה החקירה נפסק, הלכה למעשה, הקשר בין ברכה לבין הרב פינטו ואשתו.

עובדה אחת מוסכמת שנוספה לכתב האישום היא שהחקירה בפרשת חזון ישעיה נסגרה כנגד הנאשם ואשתו.

הסדר הטיעון

כתב האישום הוגש לבית המשפט ביום 17.9.2014. עמו הוגש גם הסכם המשקף הסדר טיעון שגובש ונחתם בין באי כוח המאשימה לבין הנאשם ובאי כוחו. הסדר הטיעון נבע, ראש ועיקר, מנכונותו של הנאשם למסור למשטרה פרטי מידע על הצעת טובות הנאה שונות ועל מתן טובות הנאה שונות לניצב מנשה ארביב ששימש כראש יחידת להב 433². לכך נלוו מספר שיקולים נוספים בהם נכונותו של הרב פינטו ליטול אחריות למעשי העברה שבכתב אישום זה ונסיבות אישיות של הנאשם ובני משפחתו.

---

² היחידה מאגדת את ארבע יחידות החקירה הארציות [היחידה הארצית לחקירות הונאה (יאח"ה); היחידה הארצית לחקירת פשיעה בינלאומית (יאחב"ל); היחידה הארצית לחקירת פשיעה כלכלית (יאל"כ) והיחידה לתקיפת פשיעה בכלי רכב (אתג"ר)]. לפיכך זכתה לכינוי "ה-FBI הישראלית" (אינני בטוח שהשוואה מדויקת דיה אך הדימוי ודאי נכון).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

היועץ המשפטי לממשלה סבר שהאינטרס הציבורי המגולם בצורך להעמיד את הנאשם לדין בהקשר לפרשיות כתב אישום זה והאינטרס הציבורי המצריך את מיצוי החקירה בפרשת ארביב, מצדיקים גיבוש הסדר טיעון.³

על פי ההסדר, בתמורה למילוי מחויבויות הנאשם הנקובות בהסדר, הגבילה המאשימה את טיעוניה לעונש לדרישת עונש מאסר של שנה בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס וחילוט הסכום שנמסר כמתת לגברת ברכה. לסנגוריה ניתן החופש לטעון לכל עונש לפי שיקול דעתה.

אכן באות כוח המאשימה עמדו נחרצות על בקשתן לגזור לנאשם עונש ובו רכיב של מאסר בפועל בן שנה אחת. הסנגורים מצדם עתרו בעיקר לעונש שאין בו מאסר ממשי כלל ולמצער עונש מאסר שאין הכרח לשאת אותו מאחורי סורג ובריח.

גזירת הדין

נוכח אופיו של הסדר הטיעון⁴ אקבע את גזר הדין במהלך המשולש הבא. בראשונה אקבע את "מתחם העונש ההולם את מעשה העברה שביצע הנאשם"; בשנייה אבחן את היחס שבין המתחם לבין מציאות של הסדר טיעון; בשלישית אגזור מן המסקנות המשולבות באספקלריה של הנסיבות השונות, את עונשו של הנאשם.

מתחם העונש ההולם

הסימן העוסק ב"הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" מנחה את בית המשפט לגזור עונש המבטא "יחס הולם בין חומרת מעשה העברה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" [סעיף 40ב של חוק העונשין]. לשם כך על בית המשפט לקבוע "מתחם עונש הולם" המבוסס על: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העברה; (2) מידת הפגיעה בערך החברתי; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; (4) נסיבות הקשורות בביצוע העברה [סעיף 40ג של חוק העונשין].

שופט הדין בגזירת עונש פרטני במשפט מסוים אינו בן חורין להימנע מקביעת מתחם העונש ההולם. הדין אינו פוטר את השופט מכך גם בנסיבות של הסדר טיעון.

קביעת מתחם העונש ההולם היא מלאכה מורכבת למדי שבעיני פעמים הרבה נשענת על בלימה. ארבעה ראשי שיקול הדעת המרכיבים את "המתחם" מאופיינים בעמימות מרובה; אין להם

³ הוגשה עתירה שתכליתה תקיפה ישירה של החלטת היועץ המשפטי לממשלה אולם העתירה נדחתה [בג"ץ 6410/14 התנועה לאיכות השלטון נ' פרקליט המדינה]
⁴ זה בוודאי איננו "הסדר סגור" אך גם לא הסכם ל"תחום" או "טווח" עונש מוסכם. התביעה מוגבלת בעתירתה לעונש אך ההגבלה אינה משקפת הסכמה לכל עונש שיקטן משנת מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

שיעור ומידה ולא ניתן לדעת מהו השקלול הפנים-רכיבי הראוי [ראו: אורן אייל-גזל "מתחמים לא הולמים: על עקרון ההלימה בקביעת מתחם העונש ההולם" משפטים על אתר ו, 1, 4-6 (תשע"ג) ג⁵].

הלכה למעשה קיימת נטייה של הצדדים הטוענים, ובתי המשפט בדרך כלל מחרימים-מחזיקים אחריהם, לשלם מס שפתיים (תרתי משמע) ל"ערך חברתי שנפגע מביצוע העברה" (ואין לך ערך חברתי שנפגע שאינו בולט בחשיבותו: הגנת החיים ושלמות הגוף, החרות, כבוד האדם, האוטונומיה של הרצון החופשי, הגנת קטינים, טוהר המידות, אמון הציבור במשרתי הציבור ובנבחרי וכלום הגנת הקניין ואיכות הסביבה מילתא זוטרתא הם?). לצד אותו מס שפתיים (שמושמע, לעתים קרובות, משני הצדדים כאילו הם "פה אחד") נוהגים "לנופף" בגזרי דין שיצאו מלפני ערכאות שונות כדי לשקף את "מדיניות הענישה הנהוגה". אלא שעל עגלת הענישה של בתי המשפט למן קום המדינה ועד הנה היא כה הועמסו גזרי דין, בכל תחומי העברה, שמספרם לא יימנה מרוב. הפוך והפוך בהם והכל תמצא שם.

טול למשל את ענייננו. הצדדים הטוענים לפני לא חלקו אלה על אלה בעניין ההשלכה החברתית החמורה שנובעת מעברת שוחד; לא רק קבלת שוחד אלא גם מתן שוחד ואף הצעת שוחד הם מהלכים מושחתים ומשחיתים⁶. על בסיס תמימות דעים זו הציגה התביעה להציג גזר דין המבוסס על אמירה ערכית ש"עבירת השוחד הוגדרה בפסיקה כסרטן בגוף חברתי ציבורי... תופעה של שחיתות קשה, מקיפה ומתוחכמת, שחיתות שמעידה על ריקבון ברשויות ציבוריות. שחיתות זו... יש לעצור באיבה לפני שהיא שולחת את גרורותיה המסוכנות לרבדים נוספים... מדובר בתכנון "לכבוש" רשות מקומית, להעמיד בראשה מי שמקורב לנותני השוחד, כל זאת כדי שניתן יהיה לקצור את הפירות באמצעות הטבות שונות שתינתנה בעתיד לנותני השוחד" ולהראות כי אמירה זו הולכה את בית המשפט לגזור עונש של מספר שנות מאסר [ע"פ לת"א (10836-10-10 אפל נ' מ"י וכן הוצגו גזרי דין רבים אחרים)].

הסנגוריה מנגד על בסיס אותה לשון (רטוריקה) מפי בית המשפט: "לא יכולה להיות מחלוקת... לעניין השחיתות הגלומה בעבירת השוחד והצורך לבטא את הסלידה ממנה כמו גם את הרצון לשמור מכל משמר על טוהר המידות בשרות הציבורי באמצעות ענישה משמעותית" הראתה כי האמירות הללו הולכו את בית המשפט לגזור עונש של מספר חודשי מאסר לנשיאה בעבודת

⁵ המחבר, ראוי לציין, סובר שהחוק מעניק כלים והדרכה מספיקים כדי קביעת המתחם. גישתי, כשופט המחויב ביישום יומיומי של הוראות החוק בדבר הבניית שיקול הדעת השיפוטי, ביקורתית הרבה יותר.
⁶ גם הנאשם הצטרף לכך, ב"דברו האחרון" באמירה שבכוונתו לכתוב ספר על הרעה הגלומה בעבירת שוחד (זה כנראה היפוכו של "סוף מעשה במחשבה תחילה").

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

שרות [ע"פ (ת"א) 7354/09 ד"ר סרוב נ' מ"י וכן הוצגו גזרי דין רבים אחרים].⁷

אחרי שהערתי את מה שהערתי ולפי שאינני מופטר מחובת ההתייחסות ל"מתחם", אחווה דעתי בעניין זה.

אין צורך שאחזור על הרעה החולה גלומה בעבירת שוחד. אעיר רק שבהשוואה להסתכלות המחמירה, המוצדקת, של בית המשפט על מהלך שהיה מיועד "לכבוש" רשות מקומית, להעמיד בראשה מי שמקורב לנותני השוחד, כל זאת כדי שניתן יהיה לקצור את הפירות באמצעות הטבות שונות שתינתנה בעתיד לנותני השוחד" [פרשת אפל], יש לראות בחומרה רבה הרבה יותר מהלכי שוחד שכוונו לתקיעת יתד טרואינית בליבת מערכת אכיפת החוק כדי "לכבוש" אותה וכדי שהמשרתים בה יפעלו ויופעלו כבובות משחק בידי המשחד. תנ"ץ ברכה אמנם איננו "ראש ה-FBI הישראלי" אך אלמלא סירב להצעות של הנאשם ואלמלא חשף את מעלליו הייתה עלולה להיגרם פגיעה רבת אנפין.

לבד מהיקפה הכספי של הצעת השוחד והסכנות ה"רגילות" הגלומות בהיכנעות של משרת הציבור להצעת השוחד, בולט בענייננו גם מרכיב של "ניצול מרות". הנאשם ניצל את "מרותו" על קצין המשטרה; מרות הנובעת מהשקפת עולמו הדתית של תנ"ץ ברכה. מאמר חז"ל "עשה לך רב" [אבות, א' משנה ו ומשנה טז] משקף את עוצמת סמכותו של הרב כפוסק הלכה, כמורה הוראה וכמורה דרך. הנאשם העצים את "מרותו" על ברכה על ידי הענקת התפילין האישיים שהיו בשימוש הרב פינטו ועל ידי תיאורי החיבה שהנאשם רחש לברכה.

לא למותר לציין שהצעות השוחד השתלבו ברצף של פעולות שתכליתן לשבש מהלכי חקירה ובתורן גם לשבש מהלכי משפט. שיבוש מהלכי משפט הוא מהלך מְהַרְס הממוטט את החצובה התלת רגלית שעליה מושתת הסדר החברתי ["על שלושה דברים העולם עומד על האמת ועל הדין ועל השלום" (אבות א' יח)⁸]. וכך כמדומה לי נתפס תפקידו של המשפט אצל כל מחוללי התיאוריות המשפטיות השונות: "המשפט, כמובן, הוא אחד מהמוסדות החברתיים הבסיסיים והמשפיעים בחברה מודרנית" דוד אנוך ואלון הראל "עיון פילוסופי במשפט ועל אודותיו" דין **דברים ד' תשס"ח** 28].

⁷ בל יטעה מישהו לחשוב שהדברים מכוונים לבקר את פסיקת בית המשפט במקרים הללו. להיפך, אני תמים דעים עם בית המשפט שאמר ש"ענישה לעולם מורכבת מהעושה, המעשה והנסיבות הנלוות" [עניין ד"ר סרוב]. הענישה היא ביטוי לשיקול הדעת של השופט שמסוגל להכיל מגוון רחב של שיקולים פרטניים וכלליים. העובדה שיש שופטים מחמירים ויש שופטים מקלים היא מציאות שלא ניתן להתמודד איתה באמצעות "רשימות טבלאיות" אפילו אם הן תוצר של תוכנת מחשב כלשהי.

⁸ אין זה המקור היחיד ובעניין זה מצויה לנו כתיבה רבה. אפנה רק למאמרה הנאה של השופטת רחל שלו-גרטל "על טוהר השיפוט ופסלות שופטים" פרשת השבוע ספר שופטים (אביעד הכהן ומיכאל ויגודה – עורכים) גיליון מס' 40).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

על אלה צריך להוסיף שמדובר ברב וגדול שחטא והחטיא; שיחת והשחית אחרים ששילב בפשעי ובהם גם את אשתו אף על פי שהייתה שרויה, לפי הטענה, גם לעת מעשה במצב הנפשי המתקיים היום.

מקיבוצם של דברים עולה שמתחם העונש ההולם את מעשי העבירה בנסיבותיהם אינו משיק, אפילו בתחתיתו, למסגרת העליונה של העונש שהתביעה מבקשת אותו. הרף התחתון של המתחם בעבירות של הצעת שוחד ומתן שוחד אינו נופל משנתיים מאסר בפועל ואילו הרף העליון הוא של חמש שנות מאסר. מתחם משולב של כל העבירות הכלולות בכתב האישום, עשוי להגביה את קווי התחום לכדי שלוש – שבע שנות מאסר⁹. מתחם עונש כזה עולה, לדעתי, בקנה אחד עם "העיקרון המנחה" שהוא הציר המרכזי המבנה את שיקולי הענישה.

היחס בין מתחם העונש ההולם לבין הסדר הטיעון

סניגורי הנאשם טענו שהסדר הטיעון משפיע על "מתחם העונש ההולם". לאמור, אפילו ימצא בית המשפט שבאורח כללי – אובייקטיבי תחתית מתחם העונש ההולם גבוהה משנת מאסר, אין לדבר השלכה על גבולות המתחם הפרטני שנקבעו בהסדר הטיעון. מכאן שאם בית המשפט ימצא שהסדר הטיעון מידתי וסביר, יהיה עליו לקבוע את גבולות הסדר הטיעון כגבולות המתחם ולגזור את הדין בהתייחס לנסיבות הפנימיות והחיצוניות המשפיעות על מידת העונש.

טענה זו אינה חדשה. בית המשפט העליון נדרש לה ופסק ש"מתחם הענישה" אינו כ- "טווח ענישה מוסכם במסגרת הסדר טיעון". ההבדל בין שני המושגים הללו מצוי הן "ברמה המבנית" והן "ברמה המהותית". ההבדל המבני הוא שהטווח המוסכם נקבע בידי הצדדים בעוד שהמתחם נקבע בידי בית המשפט. ההבדל המהותי הוא שהטווח המוסכם הוא תוצר של כוח המיקוח של הצדדים המושפע מן האינטרסים המידיים של הצדדים. המתחם משקף "קביעה נורמטיבית של בית המשפט בדבר האיזון הראוי בעיני החברה בין כלל השיקולים הרלוונטיים על פי המתכונת הקבועה בחוק". לפיכך דחה בית המשפט את הטענה שמתחם הענישה הוא טווח הענישה עליו הסכימו הצדדים [ע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י (מפי השופט חנן מלצר)].

הסנגורים היו ערים לפסק הדין בעניין פלוני אך הם תוקעים יתדות טיעונם בהערת הסיום (של אותו פרק דיון) שהשמיע השופט מלצר לאמור: "...מובן מאליו כי כאשר נקבע טווח ענישה

⁹ העונש המרבי בעברה של מתן שוחד הוא 7 שנות מאסר. כתב האישום מתייחס לשתי פרשיות עברה נפרדות (שיבוש מהלכי משפט בפרשת חזון ישעיה ועברות השוחד בעניין תניץ ברכה). דרישת החוק היא שיערך מתחם נפרד לכל עבירה טיפוסית. כיון שבענייננו קיים הסדר טיעון הסתפקתי בקביעת המתחם בנוגע לעבירות השוחד והערכת קווי הגבול של העונש המשולב..

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

מוסכם בהסדר טיעון (בו בעת שמתחם הענישה רחב, כמובן, יותר) – עדיין בית המשפט, אם הוא מקבל את הסדר הטיעון, צריך לפסוק ככלל, במסגרת טווח הענישה המוסכם (עד גבול קצותיו) "פלוני, שם".

אפשר לצרף לכך גם את גישתו של פרופ' איל-גזל:

במקרים שיש בהם ספק אם ההסדר עומד במבחני האיזון, מצווה בית המשפט לקבוע הן את מתחם הענישה והן את העונש בתוך המתחם...לאחר מכן עליו להשוות את העונש המוסכם לזה שצפוי היה להיות מוטל על הנאשם ללא ההסדר ולהכריע אם הקלה זו עומדת במבחן האיזון. כאשר יאושר טווח ענישה מוסכם בדרך זו יקבע בית המשפט בשלב שלישי את העונש המדויק בתוך הטווח בהתחשב במלוא שיקולי העונש, כמו גם בהסדר הטיעון ובאינטרס הציבורי שהוביל לעריכתו [אורך איל-גזל "העונש ההולם לא תמיד יהלום" עורך הדין (אוקטובר 2013, 70, 72-73) (מצוטט בסכמה בפס"ד פלוני)].

מאמירות אלה מבקשת הסנגוריה להסיק שלאחר בחינת סבירות הסדר הטיעון, בהתחשב בשיקולים שעומדים בבסיסו, צריך בית המשפט לקבוע את העונש, בתוך גבולות הטווח, על פי הגורמים המשפיעים על מידת העונש בהתאם לכללי הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. לפי זה גם אם העבירה בנסיבותיה מצדיקה עונש בהתאם לרף הגבוה לו טוענת התביעה יש לגרוע ממנו על פי השיקולים החיצוניים המשפיעים על מידת העונש [סעיף 40 יא של חוק העונשין].

השקפתי שונה. אלמלא הסדר הטיעון לא היה לשיקולים החיצוניים כוח השפעה החורג מגבולות מתחם העונש ההולם. כל השיקולים המקלים – גם אם יש להם ביטוי עוצמתי מיוחד במקרה מסוים – אין להם כוח להטות את העונש אל מתחת לרצפת המתחם. הסדר הטיעון אינו משנה את המתחם שהוא בגדר קביעה נורמטיבית של בית המשפט המבוססת על מדדים אובייקטיביים. המתחם אינו מאבד את משמעותו ואת תקפותו גם כאשר מתקיים הסדר טיעון "סגור" המשקף הסכמה לעונש שנופל מתחתית המתחם. כיוצא בזה גם הסדר טיעון של "טווח" אינו גורע מכוחו ומתקפותו של המתחם.

הסדר הטיעון מאפשר מעשית את הטיית העונש אל מתחת לגבולות המתחם¹⁰ אך אין בו כדי יצירת מתחם חדש. משמעות הסדר טיעון של "טווח" היא שהסנגוריה רשאית לטעון

¹⁰ חוק העונשין אינו מתייחס להסדר טיעון כמנגנון המאפשר סטייה מן המתחם. "מעמדו" של הסדר הטיעון יוסדר בחקיקה נפרדת. אולם הפסיקה הכירה בהסדרי הטיעון כמין הכרח לא יגונה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

שהאינטרסים השונים שהולכו אל ההסדר מצדיקים עונש המצוי ברף התחתון של ה"טווח". לשון אחר הסדר של "טווח" משמיע שלהשקפת התביעה האינטרסים שהולכו להסדר מגולמים בעונש המוצע בידיה אך היא מסכימה שהנאשם יטען שהאינטרסים שהולכו להסדר מצדיקים ענישה מקלה יותר. בהסתכלות הגיונית פשוטה טיעון כזה של הסנגוריה נראה כמשימה קשה.

סבירות הסדר הטיעון

סבירות הסדר הטיעון דן כבר עמדה למבחן בעתירת התנועה לאיכות השלטון שזכרה למעלה מכאן¹¹. נפסק שם שהסדר הטיעון אינו נקי מקשיים. הקשיים נעוצים, בין היתר, בהטבות שהרב פינטו זכה להן שעל פני הדברים אינן מתיישבות עם החומרה היחסית של מעשי העברה. עם זה, חרף הביקורת על הסדר הטיעון וחרף הספקות בשאלה אם ההסדר הניב תוצאה מיטבית מבחינת העניין הציבורי, הגיע בית המשפט העליון למסקנה שההסדר אינו נגוע בחוסר סבירות קיצוני. ההסדר מיוסד על שיקולים חשובים מבחינת האינטרס הציבורי; יש בו שילוב של העמדת הרב פינטו לדין תוך מתן אפשרות למיציא הבדיקה והחקירה בעניין ניצב ארביב.

בית המשפט העליון נדרש לשאלת ההתערבות בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה לגבש את הסדר הטיעון. פסק הדין של בית המשפט העליון אינו כופה וגם אינו דוחה את האפשרות לאשר ולאמץ את הסדר הטיעון לשם קביעת העונש הקונקרטי. משימה אחרונה זו מונחת לפתחי.

כלל מושרש הוא שהסדרי טיעון יש לאמץ אם תוצאתם סבירה, אינה חותרת מתחת לפני מטרות עיקריות של הענישה ואם להסדר רקע של שיקולים זרים.

מתחם העונש ההולם עשוי לשמש אמת מידה לעניין סבירות ההסדר והתאמתו למטרות היסוד של הענישה. התבוננות חוזרת במתחם העונש ההולם בפרשה זו תגלה, כמובן, שהעונש, גם זה המוצע בידי התביעה, נמוך מאד ביחס למתחם. אך בהשוואה פשוטה זו אין די, שכן מן הראוי לבחון את משקלו של האינטרס שהוביל את המאשימה להסדר.

המאשימה הונעה מכוחו של שיקול ציבורי מן המעלה הראשונה. החשד ששחיתות פשתה בצמרת הגבוהה של יחידת החקירות המופקדת על החקירות החשובות והמורכבות במדינה, מצריך בירור ובדיקה כדי להסיר כל נגע. אין ערוך לחשיבות הדבר. השאלה אם אפשר היה להשיג את התוצאה הנשאלת גם בדרך אחרת, עמדה לבירור לפני בג"ץ ולא לי להידרש לה. מנקודת התשקופת שלי מדובר בהקלה רבה מאד בעונש כנגד האפשרות למצות את החקירה בעניין ארביב. הדבר משולב גם

¹¹ בגדרה של אותה עתירה בחן בית המשפט העליון גם את סבירות החלטת היועץ המשפטי לממשלה שלא לפתוח בחקירה כנגד תני"ץ ברכה. לא זו בלבד שעניין אחרון זה הוא מבחינתי סוף פסוק, אלא אף גם זו שמכל מה שהוצג לפני לא עולה, אפילו בעקיפין, סיבה להתייחס לסוגייה האמורה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

בכך שהמאשימה לא ויתרה על עצם העמדת הרב פינטו לדין והיא תובעת עונש של מאסר בפועל לפרק זמן משמעותי.

אכן "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העברה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו" [סעיף 40 של חוק העונשין]. אולם לעניין סבירות ההסדר, העיקרון המנחה הוא מרכיב אחד מתוך שלושה; משקלו של האינטרס שבבסיס ההסדר ותוכנו של ההסדר.

בשים לב לפסק הדין של בית המשפט העליון ולאחר בחינת שלושת הרכיבים האמורים הגעתי לכלל מסקנה שההסדר מגלם בחובו איזונים סבירים.

צריך להוסיף לכך שלפי הסדר הטיעון יש לגזור לנאשם גם עונש של קנס. קנס משמעותי עשוי כשלעצמו להיות גורם מאזן כנגד הקלה בעונש.

קביעת העונש במסגרת הסדר הטיעון

נקודת המוצא היא שאלמלא הסדר הטיעון היה עלי לגזור לנאשם עונש שאינו פחות משנתיים מאסר בפועל. אין צורך לחזור ולשנות את הטעמים המחמירים שעליהם מבוסס עונש כזה. באות כוח המאשימה טוענת שהעונש המוצע בידן משקלל את מכלול הנסיבות המקלות המוצגות מטעם הנאשם. באי כוח הנאשם גורסים שלצד נסיבות שיש בהן כדי ללמד זכות על הנאשם יש גם נסיבות כבדות משקל המצדיקות, כמעט מחייבות, גזר דין שאין עמו מאסר בפועל או לכל הפחות אין עמו מאסר המחייב את כליאתו של הנאשם.

נסיבות לכף הזכות

הרב פינטו הוא נצר למשפחת רבנים ששורשיה נטועים 400 שנים לאחור (אבי המשפחה הרב יאשיהו פינטו – שעל שמו נקרא שם הנאשם – היה רב העיר דמשק) ואשר חרטה על דגלה פעילות לסיוע לכל נצרך ולכל נזקק. "השמים מספרים כבוד אל" – אומר משורר תהילים - "... אין אומר ואין דברים" [תהילים יט ב, ד]. בן אנוש זקוק, כנראה, ל"אומר ודברים" כדי שמעשיו הטובים ייודעו. אכן הסנגורים ליקטו, קבצו והניחו לפניי תיעוד רב ועדויות המתארות את מעשי החסד של הנאשם.

באמצעות העמותות "שובה ישראל" ו"מאור חיים" ובאמצעות גורמים נוספים נאספות, מידי שנה, תרומות של מיליוני שקלים ומתבצעת פעילות של תמיכה כלכלית, מזון, חינוך, רפואה ומזור לנזקקים רבים. הוצגו מכתבי הכרת תודה של ראשי רשויות מקומיות, ראשי קהילה וראשי הקהל, בארץ ובחו"ל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

שמעתי עדויות יוצאות מן הלב מפי אם צעירה ששכלה את בנה במבצע "צוק איתן", אלמנות קשות יום, אישה ידועת חולי, שהמחישו את היחלצותו האישית של הנאשם לפעולות של נדבת לב שמנעו התמוטטות נפשית וכלכלית של משפחות אלה. נשמעה גם עדות של עיתונאי ידוע שהתרשם מן הפתיחות והנאורות של הנאשם, שיש בה כדי לגשר על פערים חברתיים, עדתיים ואמוניים.

כסיכום לאלה הנה קטע ממכתב ששלח אבי הנאשם, הרב חיים פינטו לבית המשפט:

...מיום עמדו על דעתו, צעד בדרך הישר, נעשה לבר אוריין ודבק בלהיטות בדרך אבותיו, בלימוד התורה, בצדיקות נפלאה ועל הכל בעזרה לזולת. לבו הרחום נפרץ בפני כל מי שבא להשיח את כאבו לפניו, לרבים היה לאב, כאב את כאבם ושמח בשמחתם. לפלא היה, איך בהיותו עול ימים הפך למורה דרך לרבים, דבריו היוצאים מן הלב נכנסו ללבבות אלפי מאזיניו, עודדו ותמכו, כיוונו אל דרך הישר, השיבו תועים מפשעם. ובתוך זמן לא רב התפרסם שמו בכל מקום כחכם מחוכם ופלא יועץ. יחד עם זאת צעד בטוחות בדרך אבות משפחתנו ופיזר ונתן כל הון שהגיע לידו, לא צבר בידו ממון ולא עשה לביתו מאומה. אין מידה וגבול למידת החסד וההטבה לזולת בהם ניחן...

ברי שבמסכת העדויות, הדברים והתעודות שהוצגה לפניי – הגם שזו מסכת נבררת (סלקטיבית) ומוכוונת יש הרבה מן האמת.

לנסיבות חיצוניות אלה יש משקל ולפעמים משקל לא מבוטל כאשר באים למדוד לנאשם את עונשו. אלמלא הסדר הטיעון היה בשלל הראיות המרשימות הללו כדי למתן את העונש ולקרבו במידה כלשהי אל תחתית מתחם העונש ההולם. בעניין דן הוסכם מראש על עונש שגם קצהו המרבי נמוך בהרבה מתחתית המתחם.

כשאני מעמיד את פשעי הנאשם אל מול צבר מעשיו הטובים מסקנתי היא שהאחרונים אינם מאיינים ואינם מגמדים את הראשונים עד כדי הימנעות מעונש מאסר של ממש.

נסיבות אישיות ומשפחתיות

הנאשם נשוי ואב לשלושה ילדים. בנו הבכור הוא כבן 15 שנים בתו ובנו הם תאומים כבני 7 שנים. לנאשם בסיס פעילות עיקרי בישראל, באשדוד אך בשנים האחרונות הוא מתגורר עם משפחתו בארה"ב וילדיו משויכים למערכת החינוך שם.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

הסנגוריה פרשה לפני, באמצעות חוות דעת מומחים, נסיבות אישיות – רפואיות של הנאשם, אשתו ובנו הבכור שלדעת ההגנה מצריכות הימנעות מעונש של מאסר. חוות הדעת הוצגו והפרטים נמסרו בדלתיים סגורות. אמנע, אם כן מגלוי תכני חוות הדעת. בעניין מצבה של אשת הנאשם ובנו אין לפני חוות דעת נגדיות וחרף כמה סימני שאלה (בעיקר ביחס לגבי פינטו) אניח שחוות הדעת משקפות את המציאות.

הנסיבות הרפואיות של אשת הנאשם אינן תופעה של הזמן האחרון. הטיפול בה נעשה על בסיס הגישה האוטונומית של הרצון החופשי של המשפחה. גבי פינטו יכולה לקבל כל טיפול בכל עת בכל רמה שהיא נזקקת לו.

חוות הדעת בעניינה של גבי פינטו אומרת כי היעדרות של הנאשם בת יותר מכמה ימים עלולה להרע את מצבה, במיוחד אם זו היעדרות שנובעת מנשיאת עונש. זו השערה שהמומחה אינו נוקב במידת ההסתברות של התממשותה.

מכל מקום המצב המתואר אינו מקנה לנאשם חסינות ואינו יכול לשמש כשיקול מכריע בהקשר לעונשו. זה במיוחד משעה שכל אמצעי ההשגחה והטיפול עומדים לרשות המשפחה ומתקיימים גם היום, ללא קשר לשאלת נוכחות הנאשם בבית.

גם מצבו של בן הרב אינו פשוט. חוות הדעת של המומחית ממליצה על קיום השגחה ומציינת שפרידה מהאב עלולה להחמיר את המצב.

גם כאן, כבעניין האם, ננקטים כל האמצעים הדרושים ויש למשפחה אמצעים מספיקים כדי לעמוד בכך. אציין שהנאשם נעדר מביתו בארה"ב מזה כחודש ימים. הילדים נתונים, בין היתר לפיקוח קרוב משפחה.

למרות התנגדות התביעה קיבלתי גם "חוות דעת" מטעמו של שופט בדימוס של "בית המשפט העליון של מדינת ניו-יורק" האומרת שבשל הניתוק מן ההורים ומחשש "הזנחה" ו"פגיעה" עלולים הילדים להילקח אל בית אמנה חילוני.

אינני נותן לדברים הללו כל משקל. למיטב הבנתי הילדים לא יימצאו – ולו לרגע – "מוזנחים" או נתונים לחשש פגיעה. בשל צנעת הפרט אני נמנע מפירוט.

קיבלתי חוות דעת ומסמכים שונים לעניין מצבו הרפואי של הנאשם. עיינתי גם בחוות דעת של מומחה מטעם התביעה. חוות הדעת מכאן ומכאן נשענות על אותה תשתית אנמנסטית (ממצאים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

קליניים, בדיקות מעבדה וכיוצא באלה) ואבחנתית. יש ביניהן הבדל מהותי בעניין קביעת דרכי הטיפול ומידת הסיכון שיש בטיפול נדחה. בעוד שמומחה ההגנה גורס את נחיצותו של טיפול אקטיבי אגרסיבי מסוים וסבור שיש לקיים אותו בהקדם למניעת סיכון, מומחה התביעה גורס טיפול שמרני (מעקב) ושמכל מקום דחיית הטיפול האקטיבי לא תסכן חיים אפילו בעוד 10 או 15 שנים.

בנסיבות, אינני צריך להכניס ראשי בין שני בעלי ההשקפה המומחית הללו. אף לא אחת מבין חוות הדעת גורסת שהנאשם נתון לסיכון רפואי מיידי או סיכון רפואי קרוב. ואולי העיקר הוא שבכל מקרה יש לאיל ידו של שרות בתי הסוהר להעניק לנאשם כל טיפול רפואי נחוץ (גם אם צריך, לשם כך, לאשפו אותו במרכז רפואי מתאים). משעה שהמצב הרפואי הוא כזה שכליאה אינה אמורה לדרדר אותו, אין לו השלכה על מידת העונש או סוג העונש [עובדת היותו של המערער אדם חולני, הגם שהובאה בחשבון במסגרת גזירת הדין, אינה שקולה כנגד שליחתו למאסר. המערער יוכל לקבל את הטיפול הרפואי לו הוא זקוק בין כותלי הכלא" ע"פ 5972/07 פלוני נ' מ"י וראו גם רע"פ 1453/13 צבר נ' מ"י ; ע"פ 7924/12 הרצריקן נ' מ"י]

המצב הרפואי של בני משפחת הנאשם שימש גורם מסוים בגיבוש הסדר הטיעון. אין בו כדי להצדיק הקלה מיוחדת בעונשו של הנאשם. המצב הרפואי של הנאשם לא נלקח בחשבון (כיון שלא אובחן כראוי בשלב המו"מ בין הצדדים) אך גם לו אין השלכה מיוחדת על היקפו של העונש ולו מפני שניתן וצריך למלא את צרכיו הרפואיים של הנאשם גם בעת נשיאת עונש מאסר.

גזר הדין

- אני דן את הנאשם, בגין מכלול מעשי העברה בהם הורשע לעונש כולל כדלקמן:
- א. שלוש (3) שנות מאסר, מהן שנה אחת לנשיאה בפועל. יתר המאסר על תנאי לשלוש שנים מתום המאסר בתיק זה. התנאי הוא שלא יעבור עבירה שהיא פשע לפי פרק ט סימן א או ד של חוק העונשין.
  - ב. קנס בסך מיליון (1,000,000) ש"ח או שנת מאסר תמורתו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43357-09-14 מדינת ישראל נ' פינטו

הקנס ישולם בתוך 90 ימים מהיום.

הסכום של 100,000 פרנקים שווייצריים שנתפס בידי המשטרה יחולט חלט לטובת אוצר המדינה.

זכות ערעור כדין

ניתן היום, כ"ג אייר, תשע"ה 12 מאי, 2015 במעמד הנאשם ובאי כוח הצדדים

דר' עודד מודריק, שופט, סגן נשיאה

(Emblem of the State of Israel)**Tel Aviv – Jaffa District Court****Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto****Before: the Honorable Judge, Dr. Oded Mudrik, Deputy President****In the case of: The State of Israel
Represented by Adv. Racheli Hazan-Feldman and Adv.
Nava Schiller****Versus****Yoshiyahu Yosef Pinto
Represented by Adv. Eyal Rosovsky, Adv. Zvi Klang and Adv.
Bat-Chen Lipsky****Verdict**

The Accused, Yoshiyahu Yosef Pinto (the “**Accused**” or “**Rabbi Pinto**”) is being sentenced, according to his confession, for offenses of giving a bribe, offering a bribe and obstruction of justice.

Summary of the facts

The Accused, a man of about 42 years of age, has been heading the religious activity of the non-profit association “Shuva Israel” for many years. Through his activity, the Accused acquired the trust and became the subject of admiration of many, in Israel and overseas. Businessmen, civil servants, elected public figures, celebrities and simple people from all echelons of society sought him out. To them, he was a rabbi and a leader.

The “Hazon Yeshaya” affair

In the summer of 2011, the Accused learned that a suspicion of the perpetration of criminal acts had arisen against Abraham Israel, who headed the affluent association “Hazon Yeshaya”, that engaged in activities of donation and charity (“**Hazon Yeshaya**” or the “**Association**”). Israel sought assistance from the Accused and he agreed to help. Israel transferred the actual control over and management of the operations of Hazon Yeshaya to the Accused, and wired \$1.2 million from the funds of the non-profit association, Friends of Hazon Yeshaya in the U.S. to the account of Ms. Devorah Rivka Pinto, Rabbi Pinto’s wife. The Pinto couple used this money for various purposes, including private use.

In the beginning of 2012, the Accused learned that the Israel Police is conducting an undercover investigation of the Hazon Yeshaya affair. He feared the outcome of the investigation and also feared that different persons among the members of the Hazon Yeshaya Association may file complaints and share the information they have with the Police. Therefore, alongside information that he began to collect about the

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

investigation and its methods, about the investigators and various police officers, he acted together with his wife in order to influence and obstruct the investigation.

The Accused, directly or indirectly, exerted pressure on Mori Bank and Sheldon Ritz who operated in the framework of the Association, to retract their complaints against Abraham Israel and also to entirely discontinue their activities in the context of the Association. The pressure was exerted in various manners, including threats of declaring “*din rodef*”¹.

In March 2012, toward the commencement of an open police investigation in the Hazon Yeshaya affair, the Accused acted in full agreement with his wife and Abraham Israel, in order to influence David Simantov who was an active member of the Association. The three agreed to wire NIS 150,000 from Devorah Pinto’s account in the U.S. to Simantov’s account, in order that he would be grateful to them and refrain from cooperating with the investigators. This was done. The money was wired. Simantov kept silent in the investigation.

The offering and giving of a bribe to Brigadier General Bracha

Brig. Gen. Ephraim Bracha served as a very senior officer in the police investigations unit. In 2007, as a religious Jew, he began to visit Rabbi Pinto’s court and made him his rabbi. A relationship of acquaintance and friendship developed between the two. Toward the commencement of the open investigation in the Hazon Yeshaya affair, the Accused made a decision to use his contacts and acquaintance with Bracha, in order to glean details from him about the investigation. In February 2012, he offered Bracha to receive a personal gift from him – *tefillin* [phylacteries] that were used by the rabbi. Bracha refused to accept the item without payment. The Accused understood the significance of giving a gift to a police officer and agreed to receive payment from Bracha according to the price of new *tefillin*.

Bracha did not provide details of the investigation to the Accused, explaining that he is not informed with regard to such details. Therefore, the Accused decided to give Bracha a gift of a considerable sum of money in order to overcome the barriers that he had to divulging privileged information about the details of the investigation with respect to the rabbi and his wife.

On August 19, 2012, when Bracha met Rabbi Pinto in the guest unit (suite) at the Hilton hotel in Tel Aviv, the latter offered Bracha to receive \$200,000 from him as a gift, in the hope that a gift in such a scope would cause Bracha to cooperate and divulge various details about the investigation to the Accused. Bracha refused to accept the gift. The Accused said that the gift will be remitted to Bracha’s wife.

---

¹ A *rodef* (pursuer) is one who is on the verge of killing another. According to Jewish law, the attacked is required to stand and defend himself in order to save his life. Not only the attacked is required to defend himself, but any person who sees the *rodef* about to kill the other is obligated to take any and all steps in order to prevent him from killing, and if there is no other way to prevent harm from the attacked, each and every one is required to hit the *rodef*, and even by an act that may result in the death of the *rodef* [Rambam, *Mishne Tora*, The Laws of Murderers and Protection of Life, Chapter A].

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

About ten days later, on August 27, 2012, Bracha reported the said offer of a bribe to his supervisors. From this date forth his actions, including his wife's actions (see below), were guided by police personnel and the course of subsequent events was also documented.

The Accused made another attempt to glean important information from Bracha at a meeting on September 1, 2012, in the guest suite at the Hilton hotel. Then too, the amount of \$200,000 was offered but Bracha did not agree to divulge a thing. The Accused informed Bracha that he would like to hold a meeting with Bracha's wife in the presence of Ms. Pinto.

A meeting between Ms. Pinto and Ms. Bracha was held at the Hilton hotel in Tel Aviv on September 13, 2012. At the meeting, the former handed an envelope to the latter that contained 100,000 Swiss Francs (whose value at such time was NIS 422,300) and incidentally thereto she mentioned the rabbi's great love for Brig. Gen. Bracha. For about one month thereafter the Accused continued to ask Bracha for details of information that pertains to him in the Hazon Yeshaya affair.

On October 11, 2012, the Accused and his wife were summoned for investigation. Once they had been notified, they called Bracha in an attempt to inquire about the meaning of the summons. Once the investigation began, the relationship between Bracha and Rabbi Pinto and his wife, *de facto*, discontinued.

One additional agreed fact which was added to the indictment is that the investigation in the Hazon Yeshaya affair has been closed against the Accused and his wife.

The plea-bargain

The indictment was filed with the Court on September 17, 2014. An agreement that reflects a plea-bargain which was formulated and signed between counsel for the Indictor and the Accused and his counsel was also filed alongside it. The plea-bargain derived, first and foremost, from the Accused's preparedness to provide the Police with information about offers of various benefits and giving of various benefits to Deputy Commissioner Menashe Arbiv who served as the head of Lahav 433 unit². Together with the aforesaid there were several additional considerations, including Rabbi Pinto's preparedness to assume responsibility for the acts of the offense in this indictment, and personal circumstances of the Accused and his family members.

The Attorney General deemed that the public interest that is embodied in the need to indict the Accused with regard to the affairs in this indictment and the public interest

---

² The unit incorporates the four national investigation units [National Unit For Fraud (YACHA); National Unit For International Crimes (YACHBAL); National Unit For Financial Crimes (YALAC) and the Unit For Vehicle Crimes (ETGAR)]. This is why it is referred to as the "Israeli FBI" (I'm not sure that the comparison is sufficiently accurate but the image is certainly true).

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

that requires the exhaustion of the investigation in the Arbiv affair, justify the formulation of a plea-bargain³.

According to the plea-bargain, in consideration for the fulfillment of the Accused's obligations that are stated in the plea-bargain, the Indictor has limited its sentencing arguments to demanding one year of actual prison time alongside a suspended prison sentence, a fine, and the forfeiture of the amount that was given as a gift to Ms. Bracha. The Defense was given the freedom to argue for any punishment at its discretion.

Indeed, counsel for the Indictor categorically insisted on their request that the Accused's sentence include a component of one year of actual prison time. The defense attorneys on their part petitioned primarily for a sentence with no actual prison time at all, or at least a sentence of imprisonment that does not necessarily need to be served behind bars.

The sentencing

In view of the nature of the plea-bargain⁴, I will determine the verdict in a triple move, as follows. First, I will determine the "appropriate punishment range for the offense that was committed by the Accused"; Second, I will examine the relationship between the range and a plea-bargain reality; Third, from the combined conclusions through the prism of the various circumstances, I will derive the Accused's sentence.

The appropriate punishment range

The title that addresses the "structuring of judicial discretion in sentencing" instructs the court to issue a sentence that expresses a "**proper proportion between the severity of the acts of the offense under the circumstances thereof and the extent of the accused's culpability**" [Section 40B of the Penal Law]. To this end, the court is required to determine an "appropriate punishment range" that is based on (1) The social value that was prejudiced by the commission of the offense; (2) The extent of the prejudice to the social value; (3) The prevailing punishment policy; (4) Circumstances related to the commission of the offense [Section 40C of the Penal Law].

A judge who is deliberating an individual sentence in a specific trial is not free to refrain from determining the appropriate punishment range. The law does not exempt the judge therefrom also in circumstances of a plea-bargain.

The determination of the appropriate punishment range is fairly complex work which, in my opinion, often has no firm basis. The four discretion counts that make up the

---

³ A petition whose purpose is a direct attack on the decision of the Attorney General was filed but the petition was rejected [HCJ 6410/14 **The Movement for Quality Government v. The State Attorney**]

⁴ This is certainly not a "closed plea-bargain" but also not an agreement on an agreed punishment "zone" or "span". The Prosecution is limited in its petition for a punishment, but the limitation does not reflect consent to any punishment that is less than one year of actual imprisonment.

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

“range” are characterized by considerable vagueness; They have no measure or measurement and it is impossible to know the proper weight to be attributed to each component [see: Oren Eyal-Gezel “Inappropriate Ranges: About the Appropriateness Principle in Determining the Appropriate Punishment Range” **MishpatimOnline** F, 1, 4-6 (5773)⁵].

In practice, there is a tendency of the litigants, and the courts generally follow suit, to pay lip service (literally, as well as metaphorically) to the “social value that was prejudiced by the perpetration of the offense” (and you will not find a social value that is not remarkably important: the protection of life and bodily integrity, liberty, human dignity, autonomy of the will, protection of minors, integrity, the public’s faith in civil servants and elected public figures, and what of the protection of property and the quality of the environment?). Alongside such lip service (that is often paid by both parties as though they are “one and the same”), sentences that were issued by various courts are often “hoisted” in order to reflect the “prevalent punishment policy” however, the courts’ cart of sentences, from the establishment of the State until now, has been loaded with innumerable sentences, in all fields of offenses. Search them, and there is nothing you will not find therein.

Take for example the case at bar. The parties arguing before me did not disagree with each other with regard to the severe social ramifications that result from an offense of bribery; Not only receipt of a bribe but also giving a bribe and even offering a bribe are corrupt and corrupting moves⁶. Based on this consensus, the Prosecution presented to present [sic] a sentence that is based on the ideological statement that the **“offense of bribery has been defined in the case law as a cancer in the public social body... a phenomenon of severe, comprehensive and sophisticated corruption, corruption which attests to rot in the public authorities. Such corruption... must be nipped in the bud before it dangerously spreads elsewhere... this is a plan to “conquer” a local authority, to place a crony of the bribers at its head, all to make it possible to harvest the fruit through various benefits that will be given in the future to the bribers”**, and demonstrated that this statement led the court to issue a sentence of several *years* of imprisonment [Cr.C. (Tel Aviv) 10836-10-10 **Apple v. The State of Israel**, and many other sentences were presented as well].

On the other hand, the Defense, based on the same language (rhetoric) of the court: **“There cannot be a dispute... with regard to the corruption that is embodied in the offense of bribery and the need to express the disgust therefrom as well as the need to heavily guard the integrity in the public service through significant punishment”** demonstrated that such statements led the court to issue a sentence of

---

⁵ It should be mentioned that the author believes that the law provides adequate tools and guidance for the determination of the range. My approach, as a judge who is obligated to implement the provisions of the law with respect to the structuring of judicial discretion on a daily basis, is far more critical.

⁶ Also the Accused joined in, in his “final words” he said that he intends to write a book about the evil that is embodied in an offense of bribery (this is probably the opposite of “think on the end before you begin”).

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

several *months* of imprisonment to be served through community service [Cr.C. (Tel Aviv) 7354/09 **Dr. Saruv v. The State of Israel**, and many other sentences were presented as well]⁷.

Having remarked as I did, and because I am not exempt from the duty to address the “range”, I will express my opinion on this issue.

There is no need for me to reiterate the ill that is embodied in an offense of bribery. I will merely note that compared to the strict, justified view of the court on a move that was intended “**to conquer a local authority, to place a crony of the bribers at its head, all to make it possible to harvest the fruit through various benefits that will be given in the future to the bribers**” [re. Apple], moves of bribery that were intended to stick a Trojan peg in the core of the law enforcement system in order to “conquer” it and in order that those serving therein will act and be operated as toy puppets in the hands of the briber, have to be regarded with much greater severity. Brig. Gen. Bracha is indeed not the “Head of the Israeli FBI” but had he not refused the offers of the Accused and had he not exposed his misdeeds, large-scale damage could have been caused.

Other than the financial scope of the bribe offer and the “ordinary” risks embodied in the public servant’s surrender to the bribe offer, in our case the component of “abuse of authority” is also prominent. The Accused abused his “authority” over the police officer; authority that derives from Brig. Gen. Bracha’s religious world views. The saying of *Hazal* [our sages, may their memory be blessed] “**Assume for yourself a master**” (*Avot A, Mishna 6 and Mishna 16*) reflects the power of a rabbi’s authority as an adjudicator of Jewish law, teacher and guide. The Accused intensified his “authority” over Bracha by giving him the personal “*tefillin*” that were used by Rabbi Pinto and through the descriptions of the fondness that the Accused felt towards Bracha.

It would not be superfluous to state that the bribe offers fitted into a sequence of acts, the purpose of which was to obstruct steps of the investigation and in turn to obstruct justice as well. Obstruction of justice is a destructive move which collapses the tripod on which the social order is built [**By three things is the world sustained: truth, law and peace**” (*Avot A, 18*⁸)], and this is how, so I believe, the role of the law is perceived by all those generating the various legal theories: “**the law is, of course, one of the basic and influential social institutions in a modern society**” David

---

⁷ Let nobody be mistaken to think that this is intended to criticize the court’s judgment in these cases. On the contrary, I agree with the court that said that “**sentencing forever comprises the perpetrator, the act and the related circumstances**” [re. Dr. Saruv]. Sentencing is an expression of the discretion of the judge who is able to include a wide variety of individual and general considerations. The fact that some judges are strict and some judges are lenient is a reality that cannot be dealt with through “table lists” even if they are the product of a computer program of sorts.

⁸ This is not the only source and in this context many writings are available to us. I will just refer to the fine article of Justice Rachel Shalev-Gertal “On Judicial Integrity and Disqualification of Judges” **Weekly Torah Portion, Book of Judges** (Aviad Hacohen and Michael Wigoda – Editors) Issue No. 40).

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

Anoch and Alon Harel “A Philosophic Review Of and On the Law” *Din Udvarim D*, 5768, 28].

It must be added to all of the aforesaid that this is a rabbi and a great figure, who sinned and caused others to sin; was corrupt and corrupted others whom he involved in his crimes, his wife included, despite her being, also at the time of the act, so it is claimed, in her current mental condition.

From all of the aforesaid, collectively, it arises that the appropriate punishment range for the acts of the offense in the circumstances thereof does not touch, even at its bottom end, the top end of the punishment that is sought by the Prosecution. The bottom end of the range in offenses of offering a bribe and giving a bribe is no less than two years of actual prison time, while the upper bar is five-year imprisonment. A combined range of all of the offenses included in the indictment may raise the borders of the range to three – seven years of imprisonment⁹. Such a range of punishment, in my opinion, is consistent with the “guiding principle” which is the main axis that structures the sentencing considerations.

The relationship between the appropriate punishment range and the plea-bargain

Counsel for the Accused argued that the plea-bargain affects the “**appropriate punishment range**”. i.e., even if the Court finds that in an objective-general manner, the bottom end of the appropriate punishment range of is higher than one year of prison time, this has no ramifications on the limits of the individual range determined in the plea-bargain. Hence, if the court finds that the plea-bargain is proportionate and reasonable, it will be required to determine the limits of the plea-bargain as the limits of the range, and to issue a verdict while taking into consideration the internal and external circumstances that affect the extent of the punishment.

This argument is not new. The Supreme Court addressed it and ruled that the “punishment range” is not like the “punishment span agreed in a plea-bargain”. The difference between these two concepts is on both the “structural level” and the “substantive level”. The structural difference is that the agreed span is determined by the parties while the range is determined by the court. The substantive difference is that the agreed span is a result of the parties’ bargaining power that is influenced by the parties’ immediate needs. The range reflects “**a normative determination of the court with respect to striking a proper balance in the eyes of society between all of the relevant considerations according to the format that is determined in the law**”. Therefore, the court *rejected* the argument whereby the punishment range is the

---

⁹ The maximum punishment in an offense of giving a bribe is 7 years of prison time. The indictment refers to two separate offense affairs (obstruction of justice in the Hazon Yeshaya affair and the offenses of bribery in the matter of Brig. Gen. Bracha). The law prescribes that a separate range be defined for each typical offense. Because in our case there is a plea-bargain, I made do with determining the range with respect to the offenses of bribery and estimating the border lines of the combined punishment.

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

span of the punishment on which the parties have agreed [Cr.A. 512/13 **John Doe v. The State of Israel** (authored by Justice Hanan Meltzer)].

Counsel for the Accused were aware of the judgment in re. John Doe but they hang their argument on the final note (in the aforesaid chapter of the deliberation) that was articulated by Justice Meltzer who said: “... **obviously, when an agreed span of punishment is determined in a plea-bargain (while at the same time the punishment range is of course wider) – still the court, if it accepts the plea-bargain, must rule, in general, within the framework of the agreed span of punishment (up to its very limits)**” [John Doe, *ibid*].

The approach of Prof. Eyal-Gezel may be added thereto:

In cases where it is doubtful whether the plea-bargain fulfills the balance tests, the court is ordered to determine both the range of the punishment and the punishment within the range... thereafter, it is required to compare the agreed punishment to that which would have been expected to be imposed on the Accused without the plea-bargain and to decide if the aforesaid relaxation fulfills the balance test. When an agreed span of punishment is approved in this manner, in the third stage the court will determine the exact punishment within the span, taking into account all of the punishment considerations, as well as the plea-bargain and the public interest which led to the engagement therein [Oren Eyal-Gezel “The Appropriate Punishment is not Always the Best” **The Attorney (October 2013, 70, 72-73 (quoted in the schema in re. John Doe)].**

From these statements the Defense seeks to conclude that after examining the reasonableness of the plea-bargain, while taking into account the underlying grounds therefor, the court is required to determine the punishment, within the span according to the factors that affect the extent of the punishment in accordance with the rules of structuring judicial discretion in sentencing. According to the aforesaid, also if the offense in the circumstances thereof justifies a sentence according to the high standard argued by the Prosecution, it should be decreased according to the external factors affecting the extent of the punishment [Section 40K of the Penal Law].

My view is different. Had it not been for the plea-bargain, the external considerations would not have had power of influence that deviates from the appropriate punishment range. All of the extenuating considerations – even if expressed in an especially powerful manner in a specific case – do not have the power to push the sentence below the floor of the range. The plea-bargain does not change the range which constitutes a normative determination of the court that is based on objective criteria. The range does not lose its meaning and validity also when there is a “closed” plea-bargain that reflects an agreement for a sentence that is below the floor of the range. Likewise, also a plea-bargain that contemplates a “span” does not derogate from the power and validity of the range.

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

The plea-bargain, *de facto*, enables to push the sentence below the limits of the range¹⁰ but does not create a new range. The meaning of a “span” plea-bargain is that the Defense is entitled to argue that the various interests which led to the plea-bargain justify a punishment that is at the lower end of the “span”. In other words, a “span” plea-bargain means that in the eyes of the Prosecution, the interests that have led to the plea-bargain are embodied in the punishment that is proposed thereby, but it agrees that the accused will argue that the interests that led to the plea-bargain justify a more lenient punishment. Through the prism of simple logic, such an argument from the Defense appears to be a difficult task.

Reasonableness of the plea-bargain

The reasonableness of the plea-bargain at bar has already been scrutinized in the petition of the Movement for Quality Government that was mentioned above¹¹. There it was adjudicated that the plea-bargain is not free of difficulties. The difficulties stem, *inter alia*, from the benefits that Rabbi Pinto enjoyed which, on the face of the matter, are inconsistent with the relative severity of the acts of the offense. However, despite the criticism of the plea-bargain and despite the doubts on the issue of whether the plea-bargain yielded an optimal result from the aspect of the public interest, the Supreme Court reached the conclusion that the plea-bargain is not radically unreasonable. The plea-bargain is established on important considerations from the aspect of the public interest; it combines the indictment of Rabbi Pinto while allowing the exhaustion of the examination and the investigation in the case of Deputy Commissioner Arbiv.

The Supreme Court addressed the issue of the intervention in the decision of the Attorney General to formulate the plea-bargain. The Supreme Court’s judgment neither forces nor rejects the possibility of approving and adopting the plea-bargain in order to determine the concrete punishment. This final task lies with me.

A firmly established rule is that plea-bargains should be adopted if their result is reasonable, does not undermine main goals of punishment and if the plea-bargain has [sic] a background of foreign considerations.

The appropriate punishment range may serve as a standard with respect to the reasonableness of the plea-bargain and its compatibility with the fundamental goals of the punishment. Re-inspection of the appropriate punishment range in this affair will of course reveal that the punishment, also that which is proposed by the Prosecution, is very low relative to the range. However, this simple comparison is insufficient

---

¹⁰ The Penal Law does not refer to a plea-bargain as a mechanism that enables deviation from the range. The “status” of the plea-bargain will be regulated in separate legislation. However, the case law recognized plea-bargains as a necessary evil of sorts.

¹¹ In the context of such petition the Supreme Court also examined the reasonableness of the decision of the Attorney General not to open an investigation against Brig. Gen. Bracha. Not only is this last issue the final word to me, moreover, from everything that was presented to me, no reason arises, even indirectly, to address the said issue.

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

because the weight of the interest that has led the Indictor to the plea-bargain ought to be examined.

The Indictor was motivated by a primary public consideration. The suspicion that corruption has spread in the highest echelon of the investigation unit which is in charge of the most important and complex investigations in the country, requires inquiry and examination in order to remove any and all flaws. The importance of doing so is immeasurable. The question of whether the aspired result could have also been achieved otherwise, was heard by the High Court of Justice and it is not my place to address it. From where I stand this is a very significant relaxation of the punishment against the possibility of exhausting the investigation in the case of Arbiv. This is also combined with the fact that the Indictor did not waive the mere indictment of Rabbi Pinto and is demanding a sentence of actual prison time for a significant period of time.

Indeed, **“the guiding principle in sentencing is the existence of a proper proportion between the severity of the acts of the offense under the circumstances thereof and the extent of the accused’s culpability, and the type and extent of the punishment imposed on him”** [Section 40B of the Penal Law]. However, with respect to the reasonableness of the plea-bargain, the guiding principle is one component of three; the weight of the interest underlying the plea-bargain and the content of the plea-bargain.

While noting the Supreme Court’s judgment and following an examination of the three aforesaid components I have reached the conclusion that the plea-bargain embodies reasonable balances.

Add to this the fact that according to the plea-bargain, the Accused’s sentence should also include a fine. A significant fine may in itself be a balancing factor against relaxation of the sentence.

Determination of the sentence in the context of the plea-bargain

The starting point is that had it not been for the plea-bargain, I would have had to issue a sentence for the Accused of no less than two years of actual prison time. There is no need to reiterate the aggravating reasons underlying such a sentence. Counsel for the Indictor argue that the sentence which they propose, weights the entirety of the extenuating circumstances presented on behalf of the Accused. Counsel for the Accused deem that alongside circumstances indicating that the Accused should be regarded favorably, there are also significant circumstances that justify, mandate almost, a sentence that does not include actual prison time or at least does not include imprisonment which requires the incarceration of the Accused.

Favorable circumstances

Rabbi Pinto comes from a family of rabbis whose roots are planted 400 years in the past (the family’s father, Rabbi Yoshiyahu Pinto – after whom the accused was named

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

– was the rabbi of the city of Damascus) and which has made it its goal to act to extend assistance to anyone who is poor or in need. **“The heavens declare the glory of God”** says the poet of *Tehillim* – **“...There is no speech, there are no words”** [*Tehillim* 19, 2, 4]. A human being needs, so it seems, “speech and words” for his good deeds to become known. Indeed, the defense attorneys have gathered, collected and placed before me vast documentation and testimonies describing the Accused’s acts of charity.

Through the associations “Shuva Israel” and “Maor Haim” and via additional bodies, donations of millions of shekels are collected, each year, and activities are performed of financial support, food, education, medicine and relief to many people in need. Letters of gratitude from heads of municipalities, congregations, and communities in Israel and overseas have been presented.

I heard heartfelt testimonies from a young mother who lost her son in “Operation Protective Edge”, downtrodden widows, an ailing woman, who illustrated the Accused’s personal recruitment to acts of charity that prevented the emotional and economic collapse of such families. The testimony of a well-known journalist was heard, who was impressed by the Accused’s openness and progressiveness, that can bridge social, ethnic and religious gaps.

In summary of all of the aforesaid, below is a section from a letter that was sent by the Accused’s father, Rabbi Haim Pinto, to the Court:

...since the day he stood on his own two feet, he took the honest route, became a Torah scholar and passionately clung to his forefathers’ path, in studying Torah, in wonderful righteousness and above all, in extending help to others. His merciful heart opened to anyone who came to share his pain with him, to many he was a father, suffered their pain and rejoiced in their happiness. It was astonishing how, as a young man, he became a mentor to many, his heartfelt words entered the hearts of thousands of his listeners, encouraged and supported, showed the way to the correct route, returned lost souls from their crimes, and it was not long before his name was publicly known everywhere as the wisest of the wise and an extraordinary advisor. At the same time he safely walked in the path of our family’s ancestors and distributed and gave away any money that came his way, did not accumulate money in his possession and did not look after his own interests at all. There are no limits and bounds to the extent of his kindness and charity for others...”

Clearly, there is a great deal of truth to the matrix of testimonies, issues and certificates that was presented to me - despite it being selective and purpose-oriented.

Such external circumstances bear weight and occasionally, significant weight, upon sentencing an accused. Had it not been for the plea-bargain, the bounty of this

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

impressive evidence would have moderated the punishment and drawn it close, to a certain extent, to the bottom of the appropriate punishment range. In the case at bar, a sentence was agreed in advance, even the top end of which is far lower than the bottom of the range.

When I position the Accused's crimes opposite his many good deeds, my conclusion is that the latter neither nullify nor dwarf the former to the extent of avoidance of a sentence of actual prison time.

Personal and familial circumstances

The Accused is married and the father of three children. His eldest son is about 15 years old and his daughter and son are twins of about 7 years of age. The Accused has a main base of operations in Israel, in Ashdod, but in recent years has been living with his family in the U.S., and his children belong to the education system there.

The Defense has laid before me, through expert opinions, medical-personal circumstances of the Accused, his wife and his eldest son which, in the opinion of the Defense, require the avoidance of an imprisonment sentence. The opinions were presented and the details were provided behind closed doors. I will therefore refrain from disclosing the content of the opinions.

With respect to the condition of the wife and son of the Accused, I do not have counter-opinions before me and despite several question marks (mainly with respect to Ms. Pinto), I will assume that the opinions reflect the reality.

The medical circumstances of the Accused's wife are not a recent phenomenon. She is being treated based on the family's autonomy of will. Ms. Pinto is able to receive any treatment, at all times, at any standard she requires.

The opinion regarding Ms. Pinto states that any absence of the Accused for more than several days may aggravate her condition, particularly if the absence is due to serving a sentence. The expert did not state the probability of materialization of this assumption.

In any event, the described situation does not give the Accused immunity and cannot serve as a deciding consideration in relation to his punishment. Particularly since all of the means of supervision and treatment are available to the family and are being instituted now too, irrespective of whether or not the Accused is at home.

The condition of the rabbi's son is also not simple. The expert's opinion recommends supervision and states that separation from the father may aggravate the condition.

Here too, as in the mother's case, all of the necessary means are being taken and the family has sufficient means to do so. I will mention that the Accused has been away from his home in the U.S. for about one month. The children are being supervised, *inter alia*, by a relative.

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

Despite the Prosecution's objection I also accepted an "opinion" from a retired judge of the "Supreme Court of the State of New York" whereby due to the separation from the parents and the concern of "neglect" and "harm" the children may be taken to a secular foster home.

I assign no weight to the aforesaid. To the best of my understanding the children will not – even for one minute – be "neglected" or subject to fear of harm. Due to the right to privacy I refrain from providing details.

I received various documents and opinions with respect to the Accused's medical condition. I also inspected the opinion of an expert on behalf of the Prosecution. The opinions from both sides rely on the same anamnestic (clinical findings, laboratory tests, etc.) and diagnostic foundation. There is a material difference between them regarding the determination of the manner of treatment and level of risk in deferred treatment. While the expert for the Defense deems that a certain active aggressive treatment is necessary and believes that it has to be performed as soon as possible to prevent risk, the expert for the Prosecution believes in conservative treatment (monitoring) and that in any event the postponement of the active treatment will not be life threatening, even in 10 or 15 more years.

Under the circumstances I have no need to decide between these two holders of expert views. Neither one of the opinions deems that the Accused is under immediate or close medical risk and the main thing is, perhaps, that in any event, the Israel Prison Service is able to administer to the Accused any necessary medical treatment (also if, for this purpose, it is necessary to hospitalize him in a suitable medical center). Once the medical condition is such that imprisonment is not supposed to aggravate it, it has no ramifications on the level or type of punishment [**"The fact that the appellant is in poor health, although the same was taken into account in the context of the sentencing, does not weigh equally against having him imprisoned. The appellant shall be able to receive the medical treatment he requires between the prison walls"** Cr.A. 5972/07 **John Doe v. The State of Israel** and see also L.Cr.A. 1453/13 **Zabar v. The State of Israel**; Cr.A. 7924/12 **Herzrikan v. The State of Israel**].

The medical condition of the family members of the Accused served as a certain factor in the formulation of the plea-bargain. **It does not justify a special relaxation of the Accused's sentence.** The medical condition of the Accused was not taken into consideration (because it was not properly diagnosed at the stage of the parties' negotiations) however, **it too has no special ramifications on the scope of the sentence,** if only because the Accused's medical needs can and must be fulfilled also while serving a sentence of imprisonment.

The sentence

For all of the acts of the offense of which he was convicted, I sentence the Accused to the following overall punishment:

(Emblem of the State of Israel)

Tel Aviv – Jaffa District Court

Cr.C. 43357-09-14 State of Israel v. Pinto

- a. Three (3) years imprisonment, one year of which in actual prison time. The remainder of the prison sentence is suspended for three years from the end of the imprisonment in this case. The condition is that he will not commit a crime which is a felony according to Chapter 1 Title A or D of the Penal Law.
- b. A fine in the amount of one million (1,000,000) shekels or one year of imprisonment in lieu thereof.

The fine shall be paid within 90 days of today.

The amount of 100,000 Swiss Francs that was seized by the Police shall be forfeited for the benefit of the State Treasury.

Right of appeal by law.

Issued today, Iyar 23, 5775, May 12, 2015 before the Accused and counsel for the parties.

(-)

Justice Dr. Oded Mudrik, Deputy President